

и приятели изискваше почерпванието. Майоръ Чилевъ заповѣда веднага на Бондаря да докара товарния конь съ закуситѣ, които слѣдъ малко се и сложиха на посланата на снѣга черга.

— Господа, заповѣдайте да отговѣемъ, покани Майоръ Чилевъ офицеритѣ.

Слѣдъ не много врѣме тамъ, гдѣто бѣха сложени закуситѣ, вината и ракиитѣ, се търкаляха само празни шишета, кутии отъ хайверъ, омари, тонъ и парчета книги, въ които бѣха увити салами, шумка, разни сиренѣта и проч.

Между това опълченцитѣ отъ 3-я и 4-а дружини, събрани на кръжоци, цѣпяха въздуха съ своитѣ юнашки пѣсни.

— Я глѣдайте ги, настоящи руски войници, казваха офицеритѣ отъ 16-а дивизия и уланский полкъ, които за пръвъ пѣтъ виждаха опълченцитѣ.

— Да, братъ, тѣ и не по лошо се биятъ отъ нашитѣ войници, отговаряха офицеритѣ отъ дружинитѣ. Ако сме живи, ще се убѣдите.

— Какво ще се убѣждаваме, когато ний не се съмнѣваме, отговориха първитѣ. Нима ний не знаемъ за героизма, който тѣ показаха при Стара-Загора и Шишка?

Къмъ това врѣме пристигнаха и 5-а и 6-а дружини. Едвамъ си бѣха сложили пушкитѣ въ рогачи, когато Скобелевъ, съпровожданъ отъ Столѣтова и Подполковникъ Куропаткинъ, началника щаба на 16 дивизия, дойде да поздрави опълченцитѣ съ походъ. На поздравлението дружинитѣ отговориха весело и смѣло.

Генералъ Скобелевъ съ засмѣно лице обикаляше опълченцитѣ, като говореше на Генералъ Столѣтова:

— „Молодцами выглядываютъ: просто не на любуешься“.

— Добръ пѣтъ, юнаци! Сбогомъ! извика Скобелевъ на опълченцитѣ и си замина.

— „Щастливо остаются, ваше прѣвѣсходительство“, отговориха послѣднитѣ юнашки.

Раздаде се, слѣдъ това, командата за трѣгване и ний оставихме селото.